

**Актуален списък на делата във Върховния касационен съд,
свързани с корупционно поведение и практики, първо тримесечие на 2023 г.**

1. Дела с подсъдими лица, заемащи висши публични длъжности (по чл. 6 от ЗПКОНПИ)

Дата на заседание, дело №, докладчик, правна квалификация на деянието, подсъдим/и	Резултат
<p>17.03.2021 г. – н. д. № 978/2020 г., I н. о., докладчик: Мина Топузова, чл. 203 от НК</p> <p>Делото е срещу В. Д. Д. и М. Л. А. (в качеството им съответно на извършител и помагач) за длъжностно присвояване в особено големи размери, представлява особено тежък случай и е извършено при условията на продължавано престъпление.</p> <p>Касационното производство е второ поред, след като с решение от 29.05.2013 г. по к.н.д. № 1722/2012 г. на ВКС присъдата по в.н.о.х.д. № 230/2010 г. на Софийския апелативен съд (САС) е отменена изцяло и делото е върнато за ново разглеждане. Постановено е решение от 29.10.2013 г. по в. н.о.х.д. № 537/2013 г. на САС, с което е отменена изцяло първоинстанционната присъда по н.о.х.д. № 1068/2008 г. на Софийския градски съд и делото е върнато на прокурора за ново разглеждане с указания за отстраняване на недостатъци на обвинителния акт, изразяващи се в противоречия, неясноти и пропуски.</p> <p>Настоящото дело пред ВКС е образувано по касационен протест срещу въззивното решение от 11.09.2020 г. по в.н.о.х.д. № 185/2020 г. на САС, с което е потвърдена първоинстанционната присъда на СГС от 28.06.2019 г. по н.о.х.д. № 3626/2016 г. С нея подсъдимият В. Д. Д. е признат за невиновен в извършването на престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 и вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК за това, че в качеството си на длъжностно лице по чл. 93, т. 1, б „б“ от НК – изпълнителен директор и член на Съвета на директорите на „Топлофикация София“ ЕАД, като извършител в съучастие с М. Л. А. присвоил чужди пари в размер на 4 424 800,82 лв., поверени му да ги управлява, като длъжностното присвояване е в особено големи размери, представлява особено тежък случай и е извършено при условията на продължавано престъпление.</p> <p>Със същата присъда подсъдимата М. Л. А. е призната за невиновна в извършването на престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 4 вр. ал. 1 от НК, за това, че като помагач в съучастие с В. Д. Д. – извършител, умишлено улеснила подсъдимия да присвои чужди пари в размер на 4 424 800,82 лв., поверени му да ги управлява.</p> <p>В касационния протест са заявени касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК – нарушение на материалния и процесуалния закон, като се иска отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на САС.</p>	<p>С Решение № 63/ 07.02.2023 г. ВКС реши:</p> <p>Оставя в сила Решение № 10295 от 11.09.2020 г., постановено по в.н.о.х.д. № 185/2020 г. на Софийски апелативен съд, НО – 4 с-в.</p>

19.01.2022 г. – н. д. № 1049/2021 г., П н. о., докладчик: Биляна Чочева, чл. 202 от НК

Делото е образувано по искане от осъдения Р. А. Х. за възобновяване на к.н.д. № 32/2020 г. на Върховния касационен съд.

С присъда по н.о.х.д. № 393/2016 г. на Окръжен съд – Русе Р. А. Х. е осъден за престъпления, извършени от него в качеството му на кмет на Община Ветово, а именно – чл. 202, ал. 1, т. 1, чл. 220, ал. 1, чл. 219, ал. 1 и чл. 282, ал. 1 от НК (присвояване на чужди пари, поверени му да ги управлява, като за улесняването му извършил друго престъпление, за което не се предвижда по-тежко наказание, и от това произлезли значителни вреди за Община Ветово; сключване на неизгодна сделка, от която е произлязла значителна вреда в размер на 28 311,36 лв.; умишлена безстопанственост, от която е произлязла значителна вреда в размер на 61 933,30 лв.; длъжностно престъпление). За всички престъпления е определено едно общо наказание от 3 г. „лишаване от свобода“, отложено за изпитателен срок от 5 г. Присъединени са наказанията: „лишаване от право да заема ръководна държавна и обществена длъжност“ за срок от 5 г., „лишаване от право да упражнява професии, свързани с пазене или управление на чужди пари, вещи или други ценности“ за срок от 5 г. и „глоба“ в размер на 1500 лв. Осъден е да заплати сумата от 98 966,54 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от Община Ветово.

С решение на Апелативен съд – Варна е изменена първоинстанционната присъда, като е приложен закон за по-леко наказуемо престъпление и деянието е преквалифицирано от такова по чл. 202, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК в такова по чл. 220, ал. 1 от НК и на подсъдимия е наложено наказание от 1 г. „лишаване от свобода“, отложено с изпитателен срок от 3 г. Намален е размерът на наказанието „лишаване от право да заема ръководна държавна и обществена длъжност“ от 5 на 3 г., а в частта, с която е наложено наказанието по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК – лишаване от право да упражнява дадена професия, присъдата е отменена. Намалено е и присъденото обезщетение от 98 966, 54 лв. на 67 995,96 лв. Присъдата е потвърдена в останалата част.

Настоящото касационно производство е по реда на чл. 422, ал. 1, т. 5 вр. чл. 354, ал. 5 от НПК, след като ВКС се е произнесъл с решения по к.н.д. № 813/2017 г., к.н.д. № 1029/2018 г. и к.н.д. № 32/2020 г., което отменя решението по в.н.о.х.д. № 201/2019 г. на Апелативен съд – Варна в частта, с която Р. А. Х. е признат за виновен за това, че в периода 31.07.2007 – 03.07.2008 г., при условията на продължавано престъпление сключил 7 неизгодни сделки, като от това е произлязла значителна вреда за Община Ветово, и са му наложени наказанията 1 г. „лишаване от свобода“, отложено с изпитателен срок от 3 г., и „лишаване от право да заема ръководна държавна и обществена длъжност“ за срок от 3 г. Съдът оправдава Р. А. Х. за това да е извършил престъпление по чл. 220, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК и изменя въззивното решение, като намалява размера на присъденото на Община Ветово обезщетение от 67 995,96 лв. на 61 933,30 лв.

В искането са заявени основания за възобновяване по 422, ал. 1, т. 5 вр. чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от

С Решение № 4/ 22.02.2023 г.

ВКС реши:

Възобновява наказателно дело № 32/2020 г. на Върховния касационен съд, като отменя постановеното по него Решение № 193/18.08.2021 г. в гражданско-осъдителната му част и връща делото за ново разглеждане в същата част на Върховния касационен съд.

Образувано е наказателно дело № 173/2023 г. на І н. о., докладчик Ружена Керанова, предмет чл. 219, ал. 1 от НК.

Насрочено е за 27.03.2023 г.

<p>НПК, иска се отмяна на решението на ВКС по к. н. д. № 32/2020 г. за престъплението по чл. 282, ал. 2 от НК и на присъдата по н. о. х. д. № 393/2016 г. на Окръжен съд – Русе за престъплението по чл. 219, ал. 1 вр. чл. 2, ал. 2 от НК.</p>	
<p>24.10.2022 г. – н. д. № 673/2022 г., I н. о., докладчик: Деница Вълкова, чл. 220 от НК Делото е образувано по протест и жалба от защитника на подсъдимия Б. А. Г. срещу решението от 24.06.2021 г. по в.н.о.х.д. № 142/2022 г. на Апелативен съд – Пловдив. С въззивно решение е изменена присъдата от 21.02.2022 г. по н.о.х.д. № 643/2021 г. на Окръжен съд – Пазарджик, като е отменена в частта, с която е отхвърлен предявеният от гражданския ищец „Водоснабдяване, канализация и териториален водоинженеринг“ (ВКТВ) ЕООД – гр. Велинград граждански иск срещу Б. А. Г. (бивш управител на посоченото дружество). Вместо това подсъдимият е осъден да заплати на ВКТВ ЕООД сумата от 8400 лв. – обезщетение за причинени имуществени вреди (разликата между пазарната цена и заплатената покупна цена), както и разноски за процесуално представителство. Потвърдена е първоинстанционната присъда в останалата част, с която Б. А. Г. е признат за невиновен в това на 25.02.2013 г. в гр. Велинград в качеството си на длъжностно лице – управител на ВКТВ ЕООД, съзнателно да е сключил неизгодна сделка с купуване на товарен автомобил, с което на дружеството е причинена значителна вреда в размер на 8400 лв., като е оправдан по обвинението за извършено престъпление по чл. 220, ал. 1 от НК. В протеста са релевирани твърдения за наличие на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК – нарушение на материалния закон и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Прави се искане за отмяна на въззивния съдебен акт в цялост и връщане на делото за разглеждане от друг състав на апелативния съд. Касационната жалба е срещу частта от въззивното решение, с което е уважен предявеният граждански иск. Заявени са твърдения за допуснати нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Отправено е искане за отмяна на решението на Апелативен съд – Пловдив, като бъде отхвърлен гражданският иск.</p>	<p>С Решение № 50176/17.01.2023 г. ВКС реши: Отменя Решение № 109/24.06.2022 г. по в.н.о.х.д. № 20225000600142/2022 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив в гражданско-осъдителната част, като вместо това постановява: Отхвърля предявения от „ВКТВ“ ЕООД – гр. Велинград, представлявано от управителя Ц. С. граждански иск за сумата 8400 лева против подсъдимия Б. А. Г. ведно със законната лихва от увреждането и искането на процесуалния представител на гражданския ищец за присъждане на деловодни разноски като неоснователни. Оставя в сила Решение № 109 от 24.06.2022 г., постановено по в.н.о.х.д. № 20225000600141/2022 г. на Апелативен съд – Пловдив в останалата част.</p>
<p>28.10.2022 г. – н. д. № 541/2022 г., I н. о., докладчик: Мина Топузова, чл. 219 от НК Делото е образувано по касационни жалби на А. П. Г. и И. Я. И. срещу въззивното решение от 19.01.2022 г. по в.н.о.х.д. № 534/2021 г. на Софийския апелативен съд. Касационното производство е второ поред. С присъда по н.о.х.д. № 2362/2017 г. на Софийския градски съд: – А. П. Г. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 219, ал. 4 вр. ал. 3 вр. ал. 1</p>	<p>Обявено за решаване.</p>

вр. чл. 26, ал. 1 от НК (в периода 22.10.2007 г. – 01.07.2008 г. като длъжностно лице – генерален директор на Националната компания „Железопътна инфраструктура“ (НКЖИ), с две деяния и при условията на продължавано престъпление умишлено не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението и запазването на повереното му имущество и от това последвали значителни щети за НКЖИ в особено големи размери – 2 015 590,77 лв., като случаят е особено тежък), поради което е осъден на 11 месеца „лишаване от свобода“. Наложени са му и наказанията „лишаване от право да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия“ „лишаване от право да упражнява дейност, свързана с материална отговорност“ за срок от 3 години;

– О. С. Г. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК за това, че в гр. Русе, в периода от 17.01.2008 г. до 17.12.2008 г., като длъжностно лице (директор на железопътна секция „Русе“ към НКЖИ), в съучастие, като извършител, умишлено улеснен от И. Я. И. (помагач), присвоил поверени му за управление чужди пари в големи размери – 915 790,77 лв. (собственост на НКЖИ), изплатени по негово разпореждане на „Розалия ММ“ ЕООД в посочения период по договор, за което е осъден на 2 години и 6 месеца „лишаване от свобода“ и на наказанията „лишаване от право да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия“ и „лишаване от право да упражнява дейност, свързана с материална отговорност“ за срок от по 4 години. На О. С. Г. е наложено общо най-тежко наказание измежду наложените по н.о.х.д. № 2362/2017 г. на СГС, н.о.х.д. № 62/2011 г. на ОС – Русе, н.о.х.д. № 476/2012 г. на ОС – Русе и н.о.х.д. № 1872/2017 г. на РС – Русе, а именно – 2 години и 6 месеца „лишаване от свобода“. Присъединени са и наказанията, наложени по н.о.х.д. № 2362/2017 г.;

– И. Я. И. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 20, ал. 4 вр. ал. 1 от НК за това, че в гр. Русе, в периода от 11.12.2007 г. до 17.12.2008 г., в съучастие, като помагач, умишлено улеснил длъжностното лице – извършител О. С. Г. да присвои поверени му за управление чужди пари в големи размери – 915 790,77 лв., за което е осъден на 2 години „лишаване от свобода“, отложено за срок от 5 години, и на наказанията „лишаване от право да заема ръководна длъжност в държавни учреждения и предприятия“ и „лишаване от право да упражнява дейност, свързана с материална отговорност“ за срок от 3 години.

С решение на САС по в.н.о.х.д. № 611/2019 г. присъдата е изменена, като размерът на наложеното на А. П. Г. наказание „лишаване от свобода“ е увеличен от 11 месеца на 2 години, отложено за срок от 5 години. Увеличен е и размерът на наложеното на О. С. Г. наказание от 2 години и 6 месеца „лишаване от свобода“ на 3 години, отложено за срок от 5 години. Присъдата е изменена и в частта, с която на О. С. Г. е определено общо най-тежко наказание, като същото е определено на 3 години „лишаване от свобода“, отложено за срок от 5 години. Присъдата е потвърдена в останалата част.

С решение на ВКС по к.н.д. № 780/2020 г. делото е върнато на въззивната инстанция за ново разглеждане поради наличие на съществени процесуални нарушения.

При новото разглеждане на делото с решение по в.н.о.х.д. № 534/2021 г. на САС присъдата е

изменена, като размерът на наложеното на А. П. Г. наказание „лишаване от свобода“ е увеличен от 11 месеца на 2 години, чието изпълнение е отложено за срок от 5 години. Увеличен е размерът на наложеното на О. С. Г. наказание от 2 години и 6 месеца „лишаване от свобода“ на 3 години, отложено за срок от 5 години. Присъдата е изменена и в частта, с която на О. С. Г. е определено общо най-тежко наказание, като същото е определено на 3 години „лишаване от свобода“, отложено за срок от 5 години. Присъдата е потвърдена в останалата част.

С жалбата на А. П. Г. са заявени всички основания по чл. 348, ал. 1 от НПК с искане за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимия, алтернативно – отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане, алтернативно – изменяване на решението и намаляване на размера на наложеното наказание.

В жалбата на И. Я. И. са посочени основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК с искане за отмяна на въззивното решение в осъдителната по отношение на подсъдимия част и неговото оправдаване, алтернативно – отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане поради допуснати съществени процесуални нарушения.

14.12.2022 г. – н. д. № 893/2022 г., I н. о., докладчик: Ружена Керанова, чл. 302, т. 1, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК

Делото е образувано по касационни жалби на подсъдимия Т. С. К. (длъжностно лице, заемащо висша публична длъжност по чл. 6 от ЗПКОНПИ – изпълняващ длъжността „Началник митница Свиленград“) и на защитника му срещу въззивното решение от 12.08.2022 г. по в.н.о.х.д. № 100/2021 г. на Апелативен съд – Пловдив, с което е частно изменена присъдата от 03.12.2020 г. по н.о.х.д. № 446/2021 г. на Окръжен съд – Хасково. С нея подсъдимият е признат за виновен и осъден за извършено престъпление по чл. 302, т. 1, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (лице, което заема отговорно служебно положение и поиска и приеме дар, който не му се следва, за да не извърши действия по служба), като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 години. Признат е за виновен и за извършено престъпление по чл. 283 от НК (длъжностно лице, което използва своето служебно положение, за да набави за себе си или за друго противозаконна облага), като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за 2 години. Определено е едно общо наказание „лишаване от свобода“ в размер на 4 години, като е присъединено наказанието „глоба“ в размер на 5000 лева.

С въззивното решение присъдата е отменена в частта по чл. 283 от НК и в тази му част е прекратено наказателното производство. Отменена е присъдата и в частта, в която подсъдимият е признат за виновен в качеството му на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „а“ от НК, като е оправдан по така предявеното му обвинение. В останалата му част първоинстанционния съдебен акт е потвърден.

В касационните жалби се изтъкват доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, нарушения на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание. С жалбата

Обявено за решаване.

на подсъдимия основно се прави искане за отмяна на въззивното решение и неговото оправдаване. В жалбата на защитника се отправя искане да се отмени решението на Апелативен съд – Пловдив, като при условията на алтернативност се иска да бъде оправдан подсъдимият или делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд, или да се намали размерът на наложеното наказание.

31.01.2023 г. (заседанието е за изслушване на допуснатата експертиза) – н. д. № 1045/2018 г., III н. о., докладчик: Мая Цонева, чл. 202, ал. 1, т. 1 от НК

Делото е образувано по протест на Военно-апелативната прокуратура и касационни жалби на подсъдимия К. И. К. – бивш директор на Националната разузнавателна служба, чийто правопреемник е Държавната агенция „Разузнаване“, срещу решението от 24.07.2018 г. по в.н.о.х.д. № 0078/2016 г. на Военно-апелативния съд (ВнаС), с което частично е изменена присъда от 07.08.2015 г. по н.о.х.д. № 00160/2013 г. на Военен съд – София.

ВКС ще гледа делото за втори път, след като с решение от 07.11.2016 г. по к.н.д. № 776/2016 г. отменя решение от 19.05.2016 г. по в.н.о.х.д. № 0031/2015 г. на ВнаС и връща делото на въззивния съд за ново разглеждане от друг състав.

С присъда от 07.08.2015 г. по н.о.х.д. № 00160/2013 г. Военен съд – София признава подсъдимия К. И. К. за виновен за извършено престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, за улесняването на което е извършено и друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание, като престъплението е продължавано) и го осъжда на 10 години „лишаване от свобода“. Съдът лишава подсъдимия от право да заема длъжност „ръководител“ в държавно или обществено учреждение и от право да упражнява ръководна професия за срок от 15 години. Подсъдимият е осъден да заплати на конституирания по делото граждански ищец – Националната разузнавателна служба (сега – Държавна агенция „Разузнаване“), сумата от 4 720 196,53 лева за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва върху нея.

С второто си решение от 24.07.2018 г. по в.н.о.х.д. № 0078/2016 г. въззивният съд частично изменя първоинстанционната присъда, като извършеното от К. И. К. е преквалифицирано в престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, като престъплението е продължавано). Подсъдимият е оправдан по първоначалното му обвинение. Наложените наказания „лишаване от права“ също са намалени на по 13 години. К. И. К. е признат за невиновен за длъжностно присвояване чрез посредствен извършител, като е оправдан в тази му част. В останалата ѝ част присъдата е потвърдена.

С касационния протест се иска отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд поради неправилно приложение на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание и при условията на алтернативност – да бъде изменено въззивното решение в частта относно квалификацията на деянието, като се приложи закон за по-тежко

Спряно.

<p>наказуемо престъпление, за което е имало обвинение в първата инстанция.</p> <p>С касационните жалби на защитниците на подсъдимия се изтъкват доводи за допуснати съществени процесуални нарушения, нарушения на материалния закон, както и явна несправедливост на наложените наказания. Правят се искания при условията на алтернативност въззивно решение да се отмени и подсъдимият да бъде оправдан или делото да се върне за ново разглеждане.</p>	
<p>17.02.2023 г. – н. д. № 33/2023 г., III н. о., докладчик: Даниела Атанасова, чл. 219, ал. 3 от НК</p> <p>Делото е образувано по протест срещу въззивната присъда от 08.06.2022 г. на Софийския апелативен съд по в.н.о.х.д. № 691/2021 г., с която подсъдимият Д. В. Д. е признат за невиновен и оправдан по обвинение за безстопанственост. Производството пред САС е второ по ред след отменителното решение на ВКС по к.н.д. № 1029/2020 г. на II н. о.</p> <p>С първоинстанционната присъда подсъдимият е признат за виновен за това, че в качеството си на длъжностно лице – изпълнителен директор на Многопрофилната болница за активно лечение „Света Анна“ – София АД, не положил достатъчно грижи за управлението и запазването на повереното му имущество, като не изпълнил постановление на Министерския съвет и решение на Съвета на директорите, което бил длъжен да приведе в изпълнение съгласно чл. 28, т. 1 от ПРСД на МБАЛ „Света Анна“ АД, като от това са последвали значителни щети за болницата в размер на 4 821 148,15 лева – престъпление по чл. 219, ал. 1 от НК (безстопанственост). На подсъдимия е наложено наказание 6 месеца „пробация“ с пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“. Със същата присъда подсъдимият е оправдан по обвинението по чл. 219, ал. 3 от НК (умишлена безстопанственост).</p> <p>В протеста се твърди неправилно приложение на закона. Прокуратурата приема, че фактите по делото сочат на извършено престъпление по чл. 219 от НК.</p>	<p>Обявено за решаване.</p>
<p>31.03.2023 г. – н. д. № 200/2023 г., I н. о., докладчик: Татяна Грозданова, чл. 288 от НК</p> <p>Делото е образувано по жалба на подсъдимата Р. П. Б. чрез защитника ѝ срещу присъда по в.н.о.х.д. № 830/2022 г. по описа на САС.</p> <p>С присъда по н.о.х.д. № 476/2021 г. на СГС – СНС (закрит) подсъдимата Р. П. Б. е призната:</p> <ul style="list-style-type: none"> – за невиновна в извършване на: престъпление по чл. 283 от НК; престъпление по чл. 288, пр. 2 от НК; престъпление по чл. 289 от НК спрямо Ц. Ж. Г. И.; – за виновна в извършване на престъпление по чл. 289 от НК спрямо А. Г. Д., като е оправдана да е извършила престъплението по чл. 26, ал. 1 от НК., за което ѝ е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, чието изпълнение е отложено на основание чл. 66, ал. 1 от НК за срок от 3 години. <p>В тежест на Р. П. Б. са присъдени разноските по делото.</p>	<p>Обявено за решаване.</p>

<p>С присъда № 24/13.12.2022 г. на САС – АСНС (закрит) е отменена първоинстанционната присъда, като Р.П.Б. е призната за виновна в извършване на престъплението по чл. 288, пр. 2 от НК, като ѝ е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца. В останалата част първоинстанционната присъда е потвърдена. На основание чл. 25 вр. чл. 23 от НК е определено едно общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, като на основание чл. 25, ал. 4 от НК е отложено за срок от 3 години.</p> <p>В касационната жалба се релевират касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, като се иска отмяна на обжалвания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав.</p>	
---	--

2. Дела с подсъдими лица, които не заемат висши публични длъжности

Дата на заседание, дело №, докладчик, правна квалификация на деянието, подсъдим/и	Резултат
<p>27.09.2017 г. – н. д. 480/2017 г., П н. о., докладчик: Милена Панева, чл. 203, ал. 1 вр. чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 311, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба на Д. Н. И. – бивш директор на ТД „Социални дейности“ – Варна към Министерството на отбраната, подадена чрез упълномощен защитник, срещу въззивно решение № 8 от 21.03.2017 г. по в.н.о.х.д. № 85/2016 г. на Военно-апелативния съд.</p> <p>С присъда № 16 от 26.10.2016 г. по н.о.х.д. № 46/2016 г. на Военен съд – Сливен подсъдимият Д. Н. И. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 311, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, за улесняването на което е извършено и друго престъпление, а именно – документно престъпление) и осъден, поради което са му наложени следните наказания: „лишаване от свобода“ в размер на 10 години, което да изтърпи в затвор или затворническо общежитие от закрит тип при първоначален строг режим, конфискация на част от имуществото, собственост на подсъдимия, и лишаване от различни права (да заема определена държавна или обществена длъжност и да упражнява определена професия или дейност) за срок от 10 години.</p> <p>С въззивно решение № 8 от 21.03.2017 по в.н.о.х.д. № 85/2016 г. Военно-апелативният съд отменя присъдата на първоинстанционния съд в частта, с която на Д. Н. И. е определен затвор или затворническото общежитие от закрит тип, при който следва да се изтърпи наказанието „лишаване от свобода“, и потвърждава в останалата част.</p> <p>С касационната жалба на Д. Н. И. се иска отмяна на постановените съдебни актове и оправдаване на подсъдимия.</p>	<p>Отложено за постъпване на информация с оглед на данните за настъпила смърт на подсъдимия.</p>

<p>27.05.2020 г. – н. д. № 15/2017 г., I н. о., докладчик: Спас Иванчев, чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба от защитника на подсъдимия Д. Н. И. срещу въззивно решение № 36 от 14.10.2016 г. на Военно-апелативния съд, с което е потвърдена присъда № 9 от 19.05.2016 г. по н.о.х.д. № 174/2015 г. на Военен съд – Сливен.</p> <p>С първоинстанционната присъда Д. Н. И. е признат за виновен за това, че в периода 09.05.2005 – 04.06.2009 г. в к. к. „Св. св. Константин и Елена“ – гр. Варна, в качеството си на длъжностно лице – директор на Териториална дирекция – Варна към ИА „Социални дейности“ на Министерството на отбраната, при условията на продължавано престъпление присвоил пари, собственост на Изпълнителната агенция „Социални дейности“, в големи размери (64 326,94 лв.), връчени в това му качество да ги управлява – престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.</p> <p>По отношение на Д. Н. И. са наложени наказанията „лишаване от свобода“ в размер на 3 години и 6 месеца и „лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност или да упражнява професия или дейност, свързани с управление, съхранение, контрол или отчитане на финансови средства или стокови материални средства“ за срок от 5 години. Наложена е и конфискация на ½ от недвижимото имущество на подсъдимия.</p> <p>С присъдата е уважен предявеният от гражданския ищец Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно почивно дело“ граждански иск за сумата от 64 326,94 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди.</p> <p>В жалбата са релевирани всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК. Иска се подсъдимият да бъде оправдан поради несъставомерност на деянието.</p>	<p>Спряно до постъпването на акт за смърт на подсъдимия.</p>
<p>22.10.2021 г. – н. д. № 437/2021 г., I н. о., докладчик: Мина Топузова, чл. 252 от НК</p> <p>Делото (за лихварство, изнудване и пране на пари) е образувано по касационна жалба на подсъдимия И. В. Д. и касационни жалби на трима частни обвинители срещу въззивното решение № 201947 от 28.04.2020 г. по в.н.о.х.д. № 372/2019 г. на Апелативния специализиран наказателен съд (АСНС).</p> <p>С присъда от 20.02.2019 г. по н.о.х.д. № 531/2014 г. на Специализирания наказателен съд (СНС) подсъдимият И. В. Д. е признат за виновен в извършването на множество престъпления по: чл. 252, ал. 2 вр. ал. 1 от НК (лихварство) и 253, ал. 3 вр. ал. 1 от НК (пране на пари два или повече пъти), чл. 253, ал. 4 вр. ал. 1 от НК (пране на пари, когато деянието е извършено със средства или имущество, за които деецът е знаел или предполагал, че са придобити чрез тежко умишлено престъпление), чл. 253, ал. 5 вр. ал. 4 вр. ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 и ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (пране на пари, когато средствата или имуществото са в особено големи размери и случаят е особено тежък, при условията на продължавано престъпление) и чл. 214, ал. 2, т. 1 и т. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 213а, ал. 2, т. 1 и ал. 3 т. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК</p>	<p>Обявено за решаване.</p>

(квалифициран състав на изнудване, придружено със заплаха за убийство или тежка телесна повреда и с което са причинени значителни имуществени вреди, при условията на продължавано престъпление). На основание чл. 23, ал. 1 от НК първоинстанционният съд определя едно общо наказание на подсъдимия в размер на 3 години „лишаване от свобода“, като изтърпяването му на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено за срок от 5 години, и „глоба“ в размер на 9000 лв. С присъдата си СНС оправдава подсъдимата М. Ж. В. изцяло по всички повдигнати ъ обвинения.

С решението по в.н.о.х.д. № 372/2019 г. на АСНС присъдата е изменена по отношение на едно от обвиненията в частта, в която подсъдимият И. В. Д. е признат за виновен за това, че при условията на продължавано престъпление е извършил финансови операции – две сделки на обща стойност 114 048 лв., като деянието е извършено със средства и имущество, за които е знаел, че са придобити от него чрез тежко умишлено престъпление – престъпление по чл. 252 НК (лихварство), като средствата и имуществото са в особено големи размери, случаят е особено тежък и деянието е извършено два пъти. Вместо това АСНС признава подсъдимия И. В. Д. за виновен в това, че при условията на продължавано престъпление е извършил финансови операции – две сделки на обща стойност 114 048 лв., като деянието е извършено със средства и имущество, за които е знаел, че са придобити от него чрез тежко умишлено престъпление – престъпление по чл. 214, ал. 2, т. 1 и т. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 213а, ал. 3, т. 2 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК (квалифициран състав на изнудване, придружено със заплаха за убийство или тежка телесна повреда и с което са причинени значителни имуществени вреди, при условията на продължавано престъпление), като средствата и имуществото са в особено големи размери, случаят е особено тежък и деянието е извършено два пъти.

С решението си АСНС отменя присъдата в частта, с която подсъдимият е осъден да заплати на гражданския ищец сумата от 70 703 лв., и отхвърля гражданския иск. В останалата част присъдата е потвърдена, включително по отношение на оправдаването на подсъдимата М. Ж. В.

С касационната жалба на подсъдимия И. В. Д. се заявява наличието на всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК и се иска при условията на алтернативност отмяна на атакувания въззивен съдебен акт и оправдаване на подсъдимия или връщане на делото за ново разглеждане на въззивната инстанция за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, или да се намали наложеното наказание на подсъдимия като явно несправедливо.

С касационните жалби на частните обвинители се заявява касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК – явна несправедливост на наложеното наказание, като се иска неговото увеличаване по размер и отмяна на условното осъждане.

Постъпилата касационна жалба от гражданския ищец е върната от съдията от въззивния съд и няма данни нейното връщане с разпореждане да е обжалвано с касационна частна жалба.

24.11.2021 г. – н. д. № 915/2021 г., II н. о., докладчик: Петя Колева, чл. 311 от НК

Делото е образувано по касационна жалба от резервния защитник на подсъдимия Д. Н. И. срещу

Спряно до постъпване на документи с оглед на данните за

<p>решението от 17.12.2020 г. по в.н.о.х. № 24/2017 г. на Военно-апелативния съд.</p> <p>С присъда от 22.04.2016 г. по н.о.х.д. № 171/2015 г. на Военен съд – Сливен подсъдимият е признат за виновен в това, на 18.12.2008 г. в гр. Варна в качеството си на длъжностно лице – директор на Териториална дирекция – Варна при Изпълнителната агенция „Социални дейности на Министерство на отбраната“ е присвоил чуждо движимо имущество – сумата от 9817,75 лв., собственост на изпълнителната агенция, която му е била поверена да управлява, като за улесняването му е извършил престъпление по чл. 311, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 и ал. 3 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (за което по закон не се предвижда по-тежко наказание), поради което му е наложено наказание от 2 години и 3 месеца „лишаване от свобода“, чието изпълнение е отложено за срок от 5 години. Подсъдимият е лишен от право да заема държавна или обществена длъжност или да упражнява професия или дейност, свързани с управление, съхранение, контрол или отчитане на финансови средства или стокови материални средства за срок от 3 години. Осъден е да заплати на гражданския ищец сумата от 9817,75 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди.</p> <p>С присъдата всеки от другите подсъдими – Х. К. З., В. С. В. и В. Е. П., е признат за виновен в това, че на 17.12.2008 г. в гр. Варна в качеството си на длъжностно лице, като съизвършител, умишлено подбуден от Д. Н. И., в кръга на службата си да е съставил официален документ – констативен приемо-предавателен протокол, в който удостоверил неверни обстоятелства с цел да бъде използван този документ пред Изпълнителната агенция „Социални дейности на Министерство на отбраната“ като доказателство за тези обстоятелства и случаят е маловажен, поради което тримата са оправдани по първоначалното обвинение и наказателното производство по отношение на тях е прекратено.</p> <p>С решение по в.н.о.х.д. № 46/2016 г. на Военно-апелативния съд присъдата е потвърдена.</p> <p>С решение на ВКС по к.н.д. № 1294/2016 г. въззивният акт е отменен по отношение на подсъдимия Д. Н. И. и делото е върнато в тази част за ново разглеждане от друг състав на съда.</p> <p>С обжалваното сега решение от 17.12.2020 г. по в.н.о.х.д. № 24/2017 г. на Военно-апелативния съд първоинстанционната присъда е потвърдена.</p> <p>С подадената касационна жалба са ангажирани основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК и при условията на алтернативност са заявени искания за прекратяване на производството или за оправдаване на подсъдимия и отхвърляне на гражданския иск.</p>	<p>настъпила смърт на подсъдимия в Доминиканската република.</p>
<p>27.01.2022 г. – н. д. № 1093/2021 г., III н. о., докладчик: Даниела Атанасова, чл. 202 от НК</p> <p>Делото е образувано по протест срещу присъдата по в.н.о.х.д. № 223/2021 г. на Апелативен съд – Варна, с която е отменена изцяло присъдата по н.о.х.д. № 397/2019 г. на Окръжен съд – Шумен по отношение на З. П. Й. и Й. И. Й.</p> <p>Касационното производство е второ по ред.</p> <p>С присъда по н.о.х.д. № 397/2019 г. на Окръжен съд – Шумен подсъдимата З. П. Й. е призната за виновна в това, че на 01.07.2013 г., в качеството си на длъжностно лице – член на СД и представляваща</p>	<p>Обявено за решаване.</p>

„ЛИДА“ АД – гр. Шумен, присвоила вещи, собственост на дружеството, връчени ѝ в това ѝ качество да ги пази и управлява, като за целта съзнателно сключила неизгодна сделка, присвоената сума е в големи размери, поради което и на основание чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1, т. 1 вр. чл. 201 от НК и чл. 54 от НК са ѝ наложени наказанията: 3 г. „лишаване от свобода“, отложено за изпитателен срок от 3 г. и 6 м., и „лишаване от право да упражнява търговска дейност“ за срок от 3 г. Със същата присъда подсъдимият Й. И. Й. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 220, ал. 1 от НК за това, че в качеството си на длъжностно лице – член на СД и представител на „ЛИДА“ АД, съзнателно сключил неизгодна сделка, като от това е произлязла значителна вреда за дружеството.

С въззивната присъда от 21.01.2021 г. по в.н.о.х.д. № 391/2020 г. на Апелативен съд – Варна е отменена първоинстанционната, като двамата подсъдими са признати за невиновни и са оправдани изцяло.

С решение от 30.06.2021 г. по наказателно дело № 384/2021 г. на ВКС е отменена въззивната присъда в частта, с която е отменена първоинстанционната присъда, и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Апелативен съд – Варна.

При новото разглеждане на делото от въззивния съд е постановена присъда от 27.09.2021 г. по в.н.о.х.д. № 223/2021 г., с която е отменена изцяло първоинстанционната присъда по отношение на З. П. Й. и Й. И. Й.

В касационния протест са заявени основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК – нарушение на закона и съществено нарушение на процесуалните правила, като искането е за отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

20.05.2022 г. – н. д. № 255/2022 г., III н. о., докладчик: Лада Паунова, чл. 304 от НК

Делото е образувано по касационна жалба на И. И. Д., подадена чрез неговия защитник, срещу въззивно решение № 305 от 11.10.2021 г., постановено по в.н.о.х.д. № 498/2021 г. САС, с което частично е изменена правната квалификация на извършеното престъпление първоинстанционната присъда от 10.02.2021 г. по н.о.х.д. № 428/2020 г. на Окръжен съд – Благоевград. С нея подсъдимият е признат за виновен и осъден за извършено престъпление по чл. 304, ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 от НК (даване на дар на длъжностно лице, за да извърши или не извърши действия по служба), като са му наложени наказанията „лишаване от свобода“ за 6 месеца, отложено за срок от 3 години, и „глоба“ в размер на 500 лева.

В касационната жалба се изтъкват доводи за допуснати съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наложеното наказание, като се прави искане да се отмени решението на Апелативен съд – София, с което е изменена първоинстанционната присъда, делото да се върне за ново разглеждане или да се намали наложеното наказание.

С Решение № 92/11.01.2023 г.

ВКС реши:

Оставя в сила въззивно решение № 305 от 11.10.2021 г., постановено по в.н.о.х.д. № 498/2021 г. по описа на Софийския апелативен съд. Решението не подлежи на обжалване.

19.10.2022 г. – н. д. № 429/2022 г., I н. о., докладчик: Ружена Керанова, чл. 302 от НК

Делото е образувано по жалби на Р. Р. Б., П. Б. И. и Н. К. И. срещу решението от 21.03.2022 г. по в.н.о.х.д. № 361/2021 г. на Апелативен съд – Велико Търново.

Делото е за втори път пред Върховния касационен съд.

С въззивното решение е потвърдена присъдата по н.о.х.д. № 349/2021 г. на Окръжен съд – Русе. С нея съдът признава за виновни:

– П. Б. И. за това, че в качеството си на длъжностно лице – полицай в сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – гр. Русе, при условията на продължавано престъпление, сам и в съучастие като съизвършител с други длъжностни лица по време на полицейски проверки е поискал и приел дар, който не му се следва, за да не извърши действия по служба – да състави акт за административно нарушение по Закона за движение по пътищата (ЗДвП), поради което е осъден на 2 години „лишаване от свобода“, като изтърпяването на наказанието е отложено за изпитателен срок от 3 години и 6 месеца, лишен е от правото да заема длъжност в държавната администрация и да упражнява професията „полицай“ за срок от 3 години;

– Р. Р. Б. за това, че в качеството си на длъжностно лице – полицай в сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – гр. Русе, в съучастие като съизвършител с П. Б. И. поискал и приел дар, който не му се следва, за да не извърши действие по служба – да състави акт за административно нарушение по ЗДвП, поради което е осъден на 1 година „лишаване от свобода“, като изтърпяването на наказанието е отложено за изпитателен срок от 3 години, лишен е от правото да заема длъжност в държавната администрация и да упражнява професията „полицай“ за срок от 3 години;

– Н. К. И. за това, че в качеството си на длъжностно лице – полицай в сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – гр. Русе, по време на извършване на пътна полицейска проверка е поискал и приел дар, който не му се следва, за да не извърши действия по служба – да състави акт за административно нарушение по ЗДвП, поради което е осъден на 1 година „лишаване от свобода“, като изтърпяването на наказанието е отложено за изпитателен срок от 3 години, лишен е от правото да заема длъжност в държавната администрация и да упражнява професията „полицай“ за срок от 3 години.

В жалбите са заявени всички касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК – нарушение на материалния и процесуалния закон, както и явна несправедливост на наложените наказания. С жалбата на Р. Р. Б. е отправено искане за отмяна на въззивното решение и връщане на делото на апелативния съд за ново разглеждане, а в алтернатива – изменение на въззивното решение, като бъдат намалени наказанията „лишаване от свобода“ и „лишаване от права“. С жалбата на П. Б. И. е отправено искане за отмяна на въззивния съдебен акт и признаването му за невиновен или връщане на делото за ново разглеждане на първоинстанционния съд, а в алтернатива – намаляване на размера на наказанието „лишаване от свобода“ на законовия минимум и отлагане на изтърпяването му за минималния изпитателен срок, както и неналагане на наказание по чл. 37, ал. 1, т. 6 и 7 от НК. С жалбата на Н. К. И. е

С Решение № 50163/

15.03.2023 г. ВКС реши:

Отменя въззивно решение № 31/21.03.2022 г., постановено по в.н.о.х.д. № 361/2021 г. от Апелативен съд – Велико Търново. Връща делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

<p>отправено искане за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане на въззивния съд, а в алтернатива – отмяна и оправдаване на подсъдимия.</p>	
<p>21.10.2022 г. – н. д. № 694/2022 г., П н. о., докладчик: Милена Панева, чл. 202, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НК</p> <p>Делото е образувано по жалба на подсъдимата Б. Д. П. – банков служител, срещу присъдата от 01.06.2022 г. по в.н.о.х.д. № 675/2022 г. на СГС.</p> <p>С присъда от 16.12.2021 г. по н.о.х.д. № 10793/2019 г. на Софийския районен съд подсъдимата Б. Д. П. е призната за невиновна в извършването на: престъпление в периода от 16.09.2008 г. до 11.05.2010 г. по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 310, ал. 1 вр. чл. 308, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК; престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 от НК.</p> <p>С присъдата по в.н.о.х.д. № 675/2022 г. на СГС е отменена първоинстанционната присъда и подсъдимата Б. Д. П. е призната:</p> <ul style="list-style-type: none"> – за виновна в извършването на престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 310, ал. 1 вр. чл. 308, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, като са ѝ наложени наказанията „лишаване от свобода“ за срок от 4 години и „лишаване от право да заема длъжност, свързана с материална отчетност“ за срок от 3 години; – за виновна в извършване на престъпление по чл. 20, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 от НК, като са ѝ наложени наказанията „лишаване от свобода“ за срок от 4 години и „лишаване от право да заема длъжност, свързана с материална отчетност“ за срок от 3 години. 	<p>Обявено за решаване.</p>
<p>26.10.2022 г. – н. д. № 513/2022 г., П н. о., докладчик: Бисер Троянов, чл. 256 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимия С. М. К. срещу присъдата от 11.03.2022 г. по в.н.о.х.д. № 232/2020 г. на Апелативен съд – Варна.</p> <p>С присъда по н.о.х.д. № 57/2017 г. на Окръжен съд – Разград С. М. К. е признат за виновен за това, че в периода 13.08.2010 г. – 19.05.2012 г. в гр. Разград като собственик и управител на ЕООД при условията на продължавано престъпление и на посредствено извършителство чрез управител на счетоводна къща получил от държавния бюджет неследваща се парична сума в особено големи размери (престъпление по чл. 256, ал. 2, предл. 4-то вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК), за което са му наложени наказанията „лишаване от свобода“ за 3 години, чието изпълнение е отложено за срок от 5 години, конфискация на част от недвижим имот и лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от 3 години. Признат е за невиновен по обвинението за извършено престъпление и по чл. 255, ал. 3 вр. ал. 1, точки 2, 6 и 7 вр. чл. 26, ал. 1 НК (избягване установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери при условията на продължавано престъпление и на посредствено извършителство).</p> <p>С въззивната присъда на Апелативен съд – Варна първоинстанционната е отменена в частта, с</p>	<p>С Решение № 50143/25.01.2023 г. ВКС реши:</p> <p>Отменя въззивна присъда № 260001 от 11.03.2022 г. по в.н.о.х.д. № 232/2020 г. по описа на Варненския апелативен съд, III наказателен състав, в частта, с която е приложен чл. 23 от НК, както и в частта, с която подсъдимият С. М. К. (Ш. М. С.) е признат за виновен в това, че в периода от 08.06.2022 г. до 12.07.2012 г. в гр. Разград, като собственик, управител и представляващ на „Бурджу“</p>

<p>която подсъдимият е признат за невинен и оправдан за престъплението по чл. 255, ал. 3 вр. ал. 1, точки 2, 6 и 7 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, и е признат за виновен, че в периода 08.06.2012 г. – 12.07.2012 г. в гр. Разград като собственик и управител на ЕООД при условията на продължавано престъпление и на посредствено извършителство чрез упълномощен счетоводител е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери, за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на 3 години. С новата присъда на въззивния съд е отменено условното осъждане. Определено е едно общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ в размер на 3 години, като към него са присъединени наказанията за конфискация и лишаване от право. Групирано е наказанието по настоящата присъда с наказанието по друга присъда на подсъдимия и отделно е приведено в изпълнение предходно осъждане на С. М. К. С присъдата на апелативния съд е изменена и присъдата на окръжния съд в частта за престъплението по чл. 256, ал. 2, предл. 4-то вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, като е приложен закон за същото наказуемо престъпление и подсъдимият е признат за невинен по част от първоначално повдигнатото му обвинение за това престъпление. В останалата част присъдата на първата инстанция е потвърдена.</p>	<p>ЕООД при условията на продължавано престъпление и на посредствено извършителство (чрез счетоводителката Б. Х.), избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери – ДДС в размер на 61 610,44 лв., като е потвърдил неистина в справка-декларация по ДДС с вх. № 17001012422/08.06.2012 г. за данъчен период месец май 2012 г. и справка – декларация по ДДС с вх. № 17001015291/12.07.2012 г. за данъчен период месец юни 2012 г. и използвал документ с невярно съдържание – инвойс фактури за извършени доставки към „BVBA GERB“ с VIN № ... и дневници за продажби, в които са отразени фактурите и го оправдава да е извършил престъпление по чл. 255, ал. 3 вр. ал. 1, т. 2, 6 и 7 вр. чл. 26 от НК. Остава в сила въззивната присъда в останалата част.</p>
<p>25.11.2022 г., – н. д. 870/2022 г., III н. о., докладчик: Даниел Луков, чл. 280, ал. 2, т. 5 от НК Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимия Л. Д., роден в Гвинея, срещу решението на АСНС – закрит по в.н.о.х.д. № 131/2021 г., с което е изменена присъдата на СНС по н.о.х.д. № 1574/2016 г. С нея С. Д. Т., К. К. Т. и Л. Д. са признати за виновни в това, че на 04.08.2013 г. в района на с. Ново Ходжово, общ. Сандански, в съучастие като помагачи умишлено улеснили Г. Т. Г. да извърши престъпление – опит да преведе през границата на страната с Република Гърция група от хора, които не са български граждани, без разрешението на надлежните органи на властта, като превеждането е организирано от група от четири лица (подсъдимите и Г. Т. Г.), поради което са им наложени</p>	<p>С Решение № 37/26.01.2023 г. ВКС реши: Остава в сила въззивно решение № 17 от 26.07.2022 г. на Апелативния специализиран наказателен съд, постановено по в.н.о.х.д. № 131/2021 г. по описа на същия съд.</p>

<p>наказанията „лишаване от свобода“ от по 3 години и „глоба“ в размер на по 10 000 лв. за всеки един от тях. К. К. Т. е признат за виновен и в това, че на 11.09.2013 г. в с. Марикостиново, общ. Петрич, в частен дом държал боеприпаси, без да има за тях надлежно разрешение, поради което му е наложено наказанието „лишаване от свобода“ за 6 месеца. Определено му е общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ в размер на 3 години, към което е присъединено и наказанието „глоба“ от 10 000 лв.</p> <p>С решение на АСНС по в.н.о.х.д. № 347/2017 г. присъдата на СНС е потвърдена изцяло.</p> <p>С решение по к.н.д. № 659/2020 г. на ВКС е отменено решението на АСНС в частта, с която Л. Д., К. К. Т. и С. Д. Т. са признати за виновни в извършване на престъпление по чл. 280, ал. 2 вр. чл. 18, ал. 1 от НК. Делото е върнато за ново разглеждане в отменената част.</p> <p>С обжалваното сега пред ВКС решение по в.н.о.х.д. № 131/2021 г. на АСНС е изменена присъдата, като Л. Д., С. Д. Т. и К. К. Т. са признати за виновни в извършване на престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 от НК за това, че на 04.08.2013 г. в с. Ново Ходжово са направили опит да преведат през границата на страната с Република Гърция група от хора, които не са български граждани, без разрешението на надлежните органи на властта, като превеждането е организирано от група, състояща се от същите подсъдими и от Г. Т. Г., като деянието е останало недовършено по независещи от волята на дейците причини. Признати са за невинни в това в съучастие като помагачи умишлено да са улеснили Г. Т. Г. да осъществи горното деяние, поради което са оправдани по повдигнатото им обвинение по чл. 20, ал. 1 и ал. 4 от НК. АСНС намалява размера на наложените на Л. Д. наказания „лишаване от свобода“ от 3 години на 1 година (отложено с изпитателен срок от 3 години) и „глоба“ от 10 000 лв. на 1000 лв. Намалява размера на наложените на К. К. Т. наказания за престъплението по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 от НК „лишаване от свобода“ от 3 години на 1 година и „глоба“ от 10 000 лв. на 1000 лв. Намалява размера на наложеното на К. К. Т. общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ от 3 години на 1 година (отложено за 3 години) и размера на присъединеното наказание „глоба“ от 10 000 лв. на 1000 лв. Намалява размера на наложените на С. Д. Т. наказания „лишаване от свобода“ от 3 години на 2 години (отложено за 4 години) и „глоба“ от 10 000 лв. на 1000 лв. Присъдата е потвърдена в останалата ѝ част.</p>	<p>Решението не подлежи на обжалване.</p>
<p>28.11.2022 г. – н. д. № 574/2022 г., I н. о., докладчик: Ружена Керанова, чл. 302 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба на Ж. Д. М. – младши автоконтрольор при Сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – Варна, срещу въззивното решение от 07.06.2022 г. по в.н.о.х.д. № 75/2022 г. на Апелативен съд – Варна, с което е потвърдена присъда от 11.02.2022 г. по н.о.х.д. № 947/2021 г. на Окръжен съд – Варна. С нея подсъдимият е признат за виновен и осъден за извършено престъпление по чл. 302, т. 1 вр. чл. 301, ал. 1 от НК (длъжностно лице, което поиска и приеме дар, който не му се следва, за да не извърши действия по служба – полицейски орган).</p> <p>В касационната жалба се изтъкват доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и нарушения на материалния закон. Прави се искане да се отмени въззивното решение, като при</p>	<p>С Решение № 50198/01.02.2023 г. ВКС реши:</p> <p>Оставя в сила въззивно решение № 90/07.06.2022 г., постановено по в.н.о.х.д. № 75/2022 г. от Апелативен съд – Варна.</p>

условията на алтернативност се иска да бъде оправдан подсъдимият или делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

09.12.2022 г. – н. д. № 810/2022 г., I н. о., докладчик: Деница Вълкова, чл. 302, т. 1 от НК

Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимата М. Х. К. срещу решението от 23.08.2022 г. по в.н.о.х.д. № 168/2022 г. на Апелативен съд – Пловдив.

С присъда от 29.10.2021 г. по н.о.х.д. № 614/2020 г. на Окръжен съд – Хасково подсъдимата е призната за виновна в това, че на 18.10.2016 г. в ГКПП „Капитан Андреево“ в качеството си на длъжностно лице, което заема отговорно служебно положение – полицейски орган, „младши инспектор“ – старши полицай в 01 група на ГКПП „Капитан Андреево“ при ГПУ – Свиленград, РДГП – Елхово, поискала и приела от И. И. И. дар, който не ѝ се следва (50 евро), за да извърши действие по служба – да допусне за излизане от страната за Република Турция управлението от И. И. И. лек автомобил (престъпление по чл. 302, т. 1, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1 от НК). Наложени са ѝ наказанията „лишаване от свобода“ за срок от 1 г., отложено с изпитателен срок от 3 г., „глоба“ в размер на 1000 лв., „лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност в орган на държавната власт“ за срок от 3 г. и „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с пазене, управление, контрол и отчитане на чуждо имущество“ за срок от 3 г. Подсъдимата е призната за невинна и оправдана по другите повдигнати обвинения. Със същата присъда подсъдимият В. Е. Д. е признат за невинен по обвинението в това, че на 23.01.2017 г. на бензиностанция в района на гр. Любимец е предложил подкуп (1200 евро) на М. Х. К., за да наруши служебните си задължения.

С решението от 23.08.2022 г. на Апелативен съд – Пловдив е изменена присъдата, като подсъдимата М. Х. К. е осъдена да заплати в полза на държавата сумата от 97.79 лв., представляваща левовата равностойност на 50 евро, предмет на престъплението. В останалата част присъдата е потвърдена, като по отношение на оправдателната ѝ част е влязла в сила.

В касационната жалба на М. Х. К. се релевират касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила, явна несправедливост на наложеното наказание, с искане за отмяна на атакувания съдебен акт и оправдаване на подсъдимата, алтернативно – да се отмени присъдата или въззивното решение изцяло и да се върне делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на първоинстанционния съд или на въззивния съд за продължаване на съдопроизводствените действия, втора алтернатива – да се прекрати съдопроизводството и делото да се върне на прокурора за отстраняване на допуснатите по досъдебното производство съществени процесуални нарушения, свързани с допускане, събиране, проверка и оценка на доказателствата и доказателствените средства, трета алтернатива – да се реши делото по същество с изменение на въззивното решение, деянието да бъде преквалифицирано и да на подсъдимата да ѝ бъде определено наказание в по-нисък размер чрез намаляване на наказанията с приложението на чл. 55 от НК.

С Решение № 47/02.02.2023 г. ВКС реши:

Изменя Решение № 130/23.08.2022 г. по в.н.о.х.д. № 168/2022 г. на Апелативен съд – Пловдив, като го отменя в частта, с която на основание чл. 307а от НК подсъдимата М. Х. К. е осъдена да плати в полза на държавата сума в размер на 97,79 лева, представляваща левовата равностойност на 50 евро, предмет на престъплението по чл. 302, т. 1, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1 от НК.

Оставя в сила въззивно решение № 130 от 23.08.2022 г. на Апелативен съд – Пловдив, постановено по в.н.о.х.д. № 168/2022 г. в останалата част. Решението не подлежи на обжалване.

27.01.2023 г. – н. д. № 747/2022 г., III н. о., докладчик: Блага Иванова, чл. 301 от НК

Делото е образувано по касационни жалби на подсъдимите Н. П. В., С. И. М., Г. Н. А. и Д. П. Д. срещу решението от 21.04.2022 г. по в.н.о.х.д. № 22/2020 г. на АСНС.

С присъда по н.о.х.д. № 599/2016 г. на Специализирания наказателен съд Г. Н. А. и Н. П. В. са признати за виновни в това, че на 15.07.2011 г. в с. Тракия, обл. Стара Загора, в условията на продължавано престъпление като съизвършители в качеството си на длъжностни лица приели от С. И. М. и Д. П. Д. дарове, които не им се следват – 6800 лв., за да не извършат действия по служба, а именно да не осъществят контролни функции по отношение на допустимата максимална маса за движение по пътищата на пътните превози средства, извършвали превоз на товари за „Трейс Транс“ ЕООД и „Супертранс 99“ ООД на основание на сключени договори с „Пи Ес Ай“ АД с предмет превоз на земна маса, асфалтови смеси, инертни и строителни материали за нуждите на обект „Автоматострала Тракия“ „Лот 2 – Стара Загора – Нова Загора“ (престъпление по чл. 30, ал. 1, предл. 2-ро вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК). На всеки от двамата са наложени наказанията „лишаване от свобода“ за срок от 2 г., отложено за 4 г., „глоба“ от 2000 лв. и „лишаване от право да заема държавна длъжност, свързана с контрол на пътни превозни средства“ за 3 г. Подсъдимите са оправдани по обвинението за това, че на 05.05.2011 г. на паркинг на бензиностанция в гр. Раднево приели от С. И. М. сумата от 6000 лв., за да не извършат действия по служба, а именно да не осъществят контролни функции по отношение на допустимата максимална маса за движение по пътищата на пътните превозни средства, както и за сумата от 400 лв., представляваща разлика между общата сума на получените дарове от 7200 лв., поддържана с обвинителния акт, и действително установената в размер на 6800 лв.

С.И.М. е признат за виновен в това, че на 15.07.2011 г. пред заведение „Извора“ в с. Тракия дал подкуп от 5000 лв. на Н. П. В. и Г. Н. А., за да не извършат действия по служба. Наложени са му наказанията „лишаване от свобода“ за срок от 2 г., отложено за 4 г., и „глоба“ от 2000 лв. Оправдан е по обвиненията за това, че при условията на продължавано престъпление на 05.05.2011 г. на паркинг на бензиностанция в гр. Раднево дал 6000 лв. на Г. Н. А. и на паркинг на Областен отдел „Контролна дейност – ДАИ“ гр. Стара Загора дал 3000 лв. на Л. Г. М. и Г. М. Г. и С. Т. Г. – инспектори в Областен отдел „Контролна дейност – ДАИ“, и на А. М. Д. – началник на отдела, за да не изпълнят контролните си функции спрямо допустимата максимална маса за движение по пътищата на пътните превозни средства, извършвали превоз на товари за „Трейс Транс“ ЕООД, както и за сумата от 400 лв., представляваща разлика между общата сума на получените дарове от 5400 лева, поддържана с обвинителния акт, и действително установената в размер на 5000 лв.

Д. П. Д. е признат за виновен в това, че на 15.07.2011 г. пред заведение „Извора“ в с. Тракия дал подкуп от 1800 лв. на Н. П. В. и Г. Н. А., за да не извършат действия по служба, а именно да не осъществят контролни функции по отношение на допустимата максимална маса за движение по пътищата на пътните превози средства, извършвали превоз на товари за „Супертранс 99“ ООД

С Решение № 66/14.02.2023 г. ВКС реши:

Оставя в сила въззивно решение на Апелативния специализиран наказателен съд № 260003 от 21.04.2022 г. по в.н.о.х.д. № 22/2020 г.

(престъпление по чл. 304, ал. 1 от НК). Наложени са му наказанията „лишаване от свобода“ за срок от 1 г. и 6 м., отложено с изпитателен срок от 3 г., и „глоба“ от 500 лв.

А. М. Д. е признат за невиновен и оправдан по обвинението да е ръководил в периода 2010 г. – 15.07.2011 г. в гр. Стара Загора организирана престъпна група с участници Г. М. Г., С. Т. С., Д. Д. С. и Л. Г. М., създадена с цел извършване на престъпления по чл. 301 от НК и с користна цел, като в групата участват длъжностни лица – служители от Областен отдел „Контролна дейност – ДАИ“ гр. Стара Загора. Д. Д. С., С. Т. С., Г. М. Г. и Л. Г. М. са признати за невиновни и оправдани по обвинението да са участвали в тази организирана престъпна група.

А. М. Д., С. Т. С., Г. М. Г., Д. Д. С. и Л. Г. М. са признати за невиновни по обвинението в това, че на 28.04.2011 г. в гр. Стара Загора като длъжностни лица в съучастие като съизвършители са приели от С. И. М. дар, който не им се следва – 3000 лв., за да не извършат действия по служба.

Отнета е в полза на държавата сумата от 6800 лв., представляваща стойността на предмета на престъплението.

С решението на АСНС присъдата е изменена така: Г. Н. А. и Н. П. В. са признати за невиновни относно приложеното на чл. 26, ал. 1 по обвинението за престъпление по чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2, извършено на 15.07.2011 г. в с. Тракия; Г. Н. А. и Н. П. В. са признати за невиновни да са извършили на 05.05.2011 г. в гр. Раднево и в съучастие деянието по чл. 301, ал. 1, предл. 2-ро вр. чл. 20, ал. 2; намалени са наложените на Г. Н. А., Н. П. В. и С. И. М. наказания „лишаване от свобода“ от 2 г. на 1 г. и 6 м.; намален е изпитателният срок, за който е отложено изпълнението на наказанията „лишаване от свобода“ на Г. Н. А., Н. П. В. и С. И. М. от 4 на 3 г.; намалени са наложените на Г. Н. А. и Н. П. В. наказания „лишаване от право да заема държавна длъжност, свързана с контрол на пътните превозни средства“ от 3 г. на 2 г. и 6 месеца. Присъдата е потвърдена в останалата част.

В жалбата на Н. П. В. са заявени основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2, алтернативно и т. 3 от НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание, с искане за отмяна на атакувания съдебен акт и оправдаване на подсъдимия. Алтернативно се иска връщане на делото за ново разглеждане от друг въззивен състав, а като втора алтернатива се иска изменение на решението в атакуваната му част, като се приложи чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК и се определи наказание „пробация“, да не се налага наказание „глоба“, както и да се отмени наказанието „лишаване от право да заема държавна длъжност, свързана с контрол на пътните превозни средства“ или да се намали неговият размер.

В жалбата на С. И. М. са релевирани касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК – нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила, с искане за отмяна на решението на АСНС и оправдаване на подсъдимия, като алтернативно се иска връщане на делото за ново разглеждане от друг въззивен състав.

В жалбата на С. И. М. е посочено касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК – съществено нарушение на процесуалните правила, с искане за отмяна на атакувания съдебен акт и

<p>връщане на делото за ново разглеждане от друг въззивен състав.</p> <p>В жалба на Д. П. Д. са релевираны касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК – нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила, с искане за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимия.</p> <p>В жалбата на Г. Н. А. са заявени касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК – нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание, като се иска отмяна на атакувания съдебен акт и оправдаване на подсъдимия, алтернативно се иска изменение на наказанието „лишаване от свобода“ и замяната му с „пробация“, както и да се отменят наказанията „глоба“ и „лишаване от право да заема държавна длъжност, свързана с контрол на пътните превозни средства“. Като втора алтернатива се иска намаляване на всички наказания.</p>	
<p>22.03.2023 г. – н. д. № 194/2023 г., П н. о., докладчик: Димитрина Ангелова, чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационни жалби на подсъдимите С. К. М., П. Б. Т. и Д. Н. Я. – инспектори в „Автомобилна администрация“ – гр. Пловдив, срещу решението от 07.12.2022 г. по в.н.о.х.д. № 212/2022 г. на Апелативен съд – Пловдив, с което е потвърдена присъдата от 17.02.2022 г. по н.о.х.д. № 585/2020 г. на Окръжен съд – Пловдив. С нея подсъдимите С. К. М., П. Б. Т. и Д. Н. Я. са признати като съизвършители в качеството им на длъжностни лица за виновни в извършването на продължавано престъпление по чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (поискване и приемане на дарове, които не им се следват, за да не извършат действие по служба), за което на С. К. М. са наложени наказания „лишаване от свобода“ от 3 години и „глоба“ в размер на 4000 лева, а за П. Б. Т. и Д. Н. Я. – наказания „лишаване от свобода“ от по 2 години и „глоба“ в размер на по 3000 лева. Подсъдимите са лишени и от право да заемат държавна длъжност в ИА „Автомобилна администрация“ за срок от по 5 години за всеки един от тях. Оправдани са по първоначално повдигнатото им обвинение с обвинителния акт, че деянията са извършени посредством злоупотреба със служебно положение – квалифициран състав на престъплението „подкуп“ по чл. 302, т. 2 вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.</p> <p>С касационната жалба на С. К. М. се заявява наличието на касационните основания за допуснати съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наказанието, като се иска отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото на въззивния съд за ново разглеждане или освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание – условно осъждане.</p> <p>С жалбата на П. Б. Т. се заявява, че решението на въззивния съд е неправилно и незаконосъобразно, като същото е постановено в нарушение на процесуалните правила и е явно несправедливо. Излагат се данни в подкрепа на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК и се иска прилагане на чл. 66 от НК.</p>	<p>Обявено за решаване.</p>

<p>От името на Д. Н. Я. са подадени жалби и от двамата му защитници, с които се заявява наличието на касационните основания по т. 2 и т. 3 на чл. 348, ал. 1 от НПК и се иска отмяна на решението на въззивния съд и връщане на делото за ново разглеждане или условното осъждане.</p>	
<p>23.03.2023 г. – н. д. № 159/2023 г., III н. о., докладчик: Блага Иванова, чл. 302, т. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимия М. П. Д. срещу въззивното решение от 11.01.2023 г. по в.н.о.х.д. № 188/2022 г. на Апелативен съд – Бургас, с което е потвърдена първоинстанционната присъда от 03.06.2022 г., по н.о.х.д. № 432/2019 г. на Окръжен съд – Сливен. С нея подсъдимият е признат за виновен и осъден за извършено престъпление по чл. 302, т. 1, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно лице, което поиска и приеме дар, който не му се следва, за да не извърши действия по служба – полицейски орган).</p> <p>В касационната жалба се изтъкват доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, нарушения на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание, като се прави искане подсъдимият да бъде оправдан или да се отмени решението на Апелативен съд – Бургас, с което е потвърдена първоинстанционната присъда, и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.</p>	<p>Обявено за решаване.</p>
<p>24.03.2023 г. – н. д. № 145/2023 г., III н. о., докладчик: Антоанета Данова, чл. 301, ал. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по постъпило искане на главния прокурор на Република България за възобновяване на производството по н.о.х.д. № 3648/2018 г. по описа на Софийския градски съд, в.н.о.х.д. № 636/2021 г. на Апелативен съд – София и к.н.д. № 441/2022 г. на Върховен касационен съд по отношение на осъдения И. Р. Г.</p> <p>С присъда по н.о.х.д. № 3648/18 г. на СГС подсъдимите Е.М. Г. и И. Р. Г. са признати за виновни в извършено престъпление по чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, а именно за това, че при условията на продължавано престъпление, като длъжностни лица в ТД на НАП – София, в съучастие като съизвършители помежду си, поискали дар – сумата от 7000 лева и приели дар – сумата от 2000 лева от Ю. С. Г. – представляващ и управляващ „Слатина авто“ ЕООД, който не им се следва, за да не извършат действие по служба. Наложени са им наказанията „лишаване от свобода“ за срок от по 3 години за всеки подсъдим, отложено с изпитателен срок от по 5 години, и „глоба“ в размер на по 2500 лева за всеки от тях. На основание чл. 301, ал. 4 вр. чл. 301, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 6 и 7 от НК подсъдимият Е. М. Г. е лишен от право да заема контролна държавна или обществена длъжност, както и да упражнява професия или дейност, свързани с контролна дейност за срок от 5 години.</p> <p>С решение по в.н.о.х.д. № 636/2021 г. на Апелативен съд – София е изменена първоинстанционната присъда, като на основание чл. 304 от НПК подсъдимите са оправдани по обвинението да са извършили престъплението по чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК при условията на продължавано престъпление по чл. 26, ал. 1 от НК. Присъдата е потвърдена в останалата</p>	<p>Обявено за решаване.</p>

<p>част.</p> <p>С Решение № 132 от 20.10.2022 г. по касационно дело № 441/2022 г. на ВКС въззивното решение е оставено в сила.</p> <p>В настоящото искане за възобновяване се излагат съображения, че не е приложен законът, който е трябвало да бъде приложен спрямо подсъдимия И. Р. Г. Отправя се искане за възобновяване на наказателното дело, отмяна на първоинстанционната присъда, въззивното решение и касационното решение в частите им по отношение на И. Р. Г, както и връщане на делото за ново разглеждане в отменената част от друг състав на първоинстанционния съд.</p>	
<p>27.03.2023 г. – н. д. № 180/2023 г., I н. о., докладчик: Спас Иванчев, чл. 302, т. 1 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимия С. Д. Б. против решението от 08.12.2022 г. по в.н.о.х.д. № 701/2022 г. на Апелативен съд – София, с което е потвърдена присъда от 24.02.2022 г. по н.о.х.д. № 1741/2021 г. на Софийския градски съд. С нея С. Д. Б. е признат за виновен за престъпление по чл. 302, т. 1 вр. чл. 301, ал. 2 вр. ал. 1 от НК – в това, че на 16.08.2019 г. в град София приел дар – парична сума в размер на 850 лева, от Л. С. Л., загдето е нарушил службата си – не връчил на Л. С. Л. призовка във връзка с преписка по описа на ОПП-СДВР за извършено нарушение по ЗДвП – в нарушение на служебното си задължение, произтичащо от чл. 84 от ЗАНН вр. чл. 178 НПК и т. 6 на Заповед № 3382з – 68/2019 г. на началника на 07 РУ-СДВР, издадена на основание чл. 54 ЗМВР и чл. 24, ал. 4 от Инструкция № 8121з-823 от 05.11.2014 г. за организация на дейността в МВР по териториалното обслужване на населението, като нарушението на службата не съставлява престъпление. За извършеното престъпление по чл. 302, т. 1 вр. чл. 301, ал. 2 вр. ал. 1 от НК на подсъдимия С. Д. Б. са наложени наказанията „лишаване от свобода“ в размер на 1 година, отложено със срок от 3 години, и „глоба“ в размер на 2000 лева. На основание чл. 301, ал. 4 вр. чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 подсъдимият е лишен от право да заема определена полицейска длъжност в МВР, както и да упражнява професията на полицейски служител за срок от 2 години. Осъден е да заплати равностойността на предмета на престъплението, а именно дадения подкуп в размер на 850 лева.</p> <p>В касационната жалба на С. Д. Б. се релевират касационните основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК – нарушение на закона и съществено нарушение на процесуалните правила, с искане за отмяна на атакувания съдебен акт и оправдаване на подсъдимия, алтернативно, да се отмени присъдата и да се върне делото за ново разглеждане на Апелативен съд – София.</p>	<p>Обявено за решаване.</p>
<p>20.04.2023 г. – н. д. № 167/2023 г., III н. о., докладчик: Красимира Медарова, чл. 203 от НК</p> <p>Делото е образувано по касационен протест срещу решението от 31.01.2023 г. по в.н.о.х.д. № 49/2022 г. на Военно-апелативния съд, с което е потвърдена присъда от 31.05.2022 г. на Софийския военен съд. С нея подсъдимата М.И.К.-И – бивш началник на Клиниката по дерматология и венерология при Военномедицинската академия, е призната за невинна по повдигнатото ѝ обвинение по чл. 282, ал. 3</p>	<p>Насрочено за 20.04.2023 г.</p>

вр. ал. 2, пр. 1 и 2 вр. ал. 1 от НК – за това, че в качеството ѝ на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, е превишила правата си с цел да набави за себе си или за друго имотна облага, като от деянието са настъпили значителни вредни последици и случаят е особено тежък. Подсъдимата е оправдана и за това, че в качеството ѝ на длъжностно лице е присвоила чужди пари, поверени ѝ да ги управлява, като присвояването е в особено големи размери, представляващо особено тежък случай.

С касационния протест се заявява наличието на касационни основания по чл. 348, ал.1, т. 1 и 2 от НПК, като се предлага въззивното решение да бъде отменено, а делото – върнато за ново разглеждане от друг състав на Военно-апелативния съд.